

ELS MÀRTIRS CRISTIANS

per ANDREU MARQUÈS

Jesús, com un gra de blat, va caure a terra i va morir. I els cristians mai no hi hem afegit: «ara reposa en pau!». No ho hem dit perquè la nostra fe no ens ho permet: el lloc de Jesús no és un lloc de repòs i de penombra, sinó que el confessem vivent entre nosaltres. Va morir com un gra de blat, i com un gra de blat ha donat molt de fruit. Aquest fruit som nosaltres moguts per l'Esperit de Jesús. Moguts realment? O potser sí que algú, en veure'ns, podrà creure que som la tomba on Jesús reposa. Potser sí que algú, davant la nostra vida, podrà pensar que el gra de blat, malgrat la seva mort, ha quedat ben sol, sense fruit i, per tant, sense victòria. Podríem fer dubtar del Crist ressuscitat. Som de veritat, els cristians, grans de blat que viuen de la vida de Jesús i moren amb la seva mort? Som, nous grans que comparteixen la sort del seu Senyor?

Si celebrem amb alegria les festes dels màrtirs és perquè —en contrast amb la nostra mitjanja— veiem en ells la força de l'Esperit de Jesús que els ha portat a lliurar-se plenament. Els màrtirs cristians són nous grans de blat que testimonien que la mort de Jesús ha estat fecunda, nous grans de blat trossejats que donen testimoni de la Resurrecció. Per això els anomenem testimonis, amb Jesús, del poder de Déu sobre el pecat i sobre la mort.

És bona la nostra alegria en les festes dels màrtirs, en celebrar la seva victòria. Però la nostra joia ens ha de dur més enllà: la victòria de Jesús i dels seus màrtirs és un encoratjament en el combat de la fe. Valen per a tots les paraules evangèliques: «Si algú és servent meu que em segueixi, i allà on jo soc, hi serà també el meu servent». Que hi hagi sang o no és força secundari.

La nostra vida és plena de proves i sabem del cert que la prova suprema no ens l'estalviarà ningú. I hores de mort en passem més d'una vegada. Agonia, lluita: en la mort lluitem sols com mai, cadascú amb les seves pròpies armes. Ja podem mirar ansiosament al voltant nostre: veurem potser homes amb estoles, sants olis i cotó fluix, però —malgrat el consol que puguem tenir-ne— ens trobarem sols. Sols davant d'Aquell que és el tot de la nostra fe. Hores de mort, proves supremes de la fe, temps del nostre martiri. Déu faci que sempre, en els instants en què ens sentim morir —en l'abandó de la Creu, nostra i de Jesús— sapiguem mantenir-nos fermes com a bons màrtirs de Déu.